

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Харманли, 24.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАРМАНЛИ, ПЕТНАДЕСЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Д. И.-ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря ГАЛИНА П. И.
като разгледа докладваното от МАРИЯ Д. И.-ГЕОРГИЕВА Гражданско дело
№ 20225630100714 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба подадена от В. С. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Харманли, ж.к. **** против „Божи Дар 2018“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. Гълъбово, ул. ****.

Ищцата твърди, че е работела в ответното дружество на длъжност „сътрудник, социални дейности“ в периода от 15.11.2019г. до 30.09.2021г. Уговореното между страните трудово възнаграждение било в размер на половината от размера на минималната работна заплата за страната, тъй като ищцата работела на 4 часов работен ден.

От постъпването на работа при ответника до прекратяването на трудовото правоотношение ищцата не била получила нито веднъж дължимото ѝ трудово възнаграждение. Ответникът в началото посочвал като причина разработването на търговския обект и изпитването на трудности. Впоследствие било заявено, че ищцата трябвало да изчака още време, след което всички трудови възнаграждения щели да ѝ бъдат заплатени даже и с лихвите.

Тъй като обещанията за изплащане на трудови възнаграждения така и не се осъществели, ищцата взела решение да напусне, за което уведомила ответника. Със заповед № 3 от 01.10.2021г. на ответника трудовото правоотношение между страните било прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ. Като заповедта била връчена на ищцата на 01.10.2021г. Ищцата твърди, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение ответникът не ѝ бил начислил и съответно заплатил дължимите към този момент трудови възнаграждения за периода от от 15.11.2019г. до 30.09.2021г. включително.

Ищцата твърди, че с неплащането от ответника на дължимото ѝ трудово възнаграждение, същият е изпаднал в забава - трудовото възнаграждение се дължи месечно. Съгласно сключения между страните трудов договор ответникът следвало да заплаща трудовото възнаграждение на ищцата до 25-то число на следващия месец. Ето защо ищцата счита, че от 25-то число на съответния месец ответникът е изпаднал в забава и съответно дължи мораторна лихва.

Ето защо ищецът претендира обективно кумулативно съединени осъдителни иски по чл. 128, т. 2 от КТ вр. чл. 245, ал. 2 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за изплащане на следните суми:

[illegible]

25.01.2021г. – 10.08.2022г., мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. януари 2021г. в размер на 47,85 лева за периода от 25.02.2021г. – 10.08.2022г., мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. февруари 2021г. в размер на 45,32 лева за периода от 25.03.2021г. – 10.08.2022г., мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. март 2021г. в размер на 42,52 лева за периода от 25.04.2021г. – 10.08.2022г., мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. април 2021г. в размер на 39,81 лева за периода от 25.05.2021г. – 10.08.2022г., мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. май 2021г. в размер на 37,01 лева за периода от 25.06.2021г. – 10.08.2022г., мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. юни 2021г. в размер на 34,30 лева за периода от 25.07.2021г. – 10.08.2022г., мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. юли 2021г. в размер на 31,51 лева за периода от 25.08.2021г. – 10.08.2022г., мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. август 2021г. в размер на 28,72 лева за периода от 25.09.2021г. – 10.08.2022г., мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. септември 2021г. в размер на 26,00 лева за периода от 25.10.2021г. – 10.08.2022г.

Претендират се и законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, както и разноските по делото.

В съдебно заседание, ищцата не се явява, представлява се от адвокат М.. Моли за уважаване на исковата претенция и присъждане на разноски, за които представя списък по чл. 80 от ГПК.

В едномесечния срок по чл. 131, ал. 1 от ГПК е депозиран писмен отговор на искова молба, с който предявените искиове се оспорват.

Ответникът не оспорва обстоятелството, че между страните е съществувало трудово правоотношение, възникнало въз основа на сключен трудов договор № 10 от 15.11.2019г. и е било прекратено със заповед № 3 от 01.10.2021г. по взаимно съгласие.

Отрича се твърдението на ищцата, че до момента на предявяване на исковите не са й били заплатени никакви трудови възнаграждения. Посочва, че дружеството развива дейност от юни 2018г. и никога не е изпитвало финансови затруднения, които да го възпрепятстват да изпълнява задълженията си по трудовия договор. Твърденията на ищцата били и житейски нелогични, тъй като не било оправдано един работник да полага труд в период от две години, без да е получава каквото и да е било възнаграждение.

Ответникът на своя страна твърди, че е изплащал редовно и своевременно дължимото на ищцата трудово възнаграждение. По устна договорка между страните заплащането на възнаграждението ставало в брой по месторабота на ищцата в офиса на дружеството в гр. Харманли от управителя на дружеството – П. Дюшюнева. Понякога това се случвало и в присъствието на трети лица. Възнаграждението винаги било изплащано лично на ищцата, а в случаите, когато управителят пристигал в гр. Харманли извън работно време оставял дължимото възнаграждение в чекмеджето на бюрото, находящо се в офиса на дружеството.

Предвид на това, че дружеството е изплащало трудовите възнаграждения редовно и своевременно ответникът счита, че предявените искиове са неоснователни и не дължи претендираните суми. С тези мотиви моли за отхвърляне на предявените искиове. Претендира разноски по делото.

В съдебно заседание, в което е даден ход по същество на делото, ответникът не се явява. Представлява се от адвокат Станковска, която пледира за отхвърляне на исковите, а при условията на евентуалност за частичното им уважаване до нетния размер на трудовите възнаграждения. Претендира разноски по делото.

Съдът, като взе предвид разпоредбите на закона, събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са искиове с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ вр. чл. 245, ал. 2 от КТ и чл. 86 от ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

Съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 КТ работодателят дължи заплащане на трудово възнаграждение за извършена работа.

За да възникне парично вземане за заплащане на трудово възнаграждение в обективната действителност следва да са се проявили следните материални предпоставки (юридически факти): **1)** между работника или служителя и работодателя да е налице валидно възникнало трудово правоотношение; **2)** работникът или служителят да е престира реално работна сила за твърдения период, за който се претендира, че работодателят не е заплатил дължимото трудово възнаграждение.

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 от ГПК между страните е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване съществуването на трудово правоотношение между страните по силата на трудов договор №10 от 15.11.2019г., прекратено на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ със заповед № 3 от 01.10.2021г. на ответника. Това обстоятелство, макар да не е необходимо, се установява и от събраните по делото писмени доказателства, а именно – трудов договор № 10 от 15.11.2019г., трудов договор № 2 от 15.01.2021г. по чл. 111 от КТ за допълнителен труд при друг работодател, заповед № 3 от 01.10.2021г. на ответника и трудова книжка на В. С. Ч. – стр. 14 и стр. 15, в които е отбелязано постъпването ѝ на работа при ответника на 18.11.2019г. и прекратяването на трудовото правоотношение на 01.10.2021г.

От посочените писмени доказателства се установява, че по силата на трудов договор № 10 от 15.11.2019г. ищцата е била назначена на длъжността „сътрудник, социални дейности“ с работно време 4 часа и основно месечно трудово възнаграждение в размер на 280,00 лева с допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит 0,60 % за всяка година трудов стаж при същия работодател. За всяка година трудов стаж на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия. Видно трудов договор № 2 от 15.01.2021г. по чл. 111 от КТ за допълнителен труд при друг работодател между страните е имало валидно трудово правоотношение, като ищцата е била назначена на длъжността „обслужващ, погребално бюро“, по което е било договорено брутно трудово възнаграждение в размер на 325,00 лева заедно с допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит 0,60 % за всяка година трудов стаж при същия работодател. За всяка година трудов стаж на същата, сходна или със същия характер работа, длъжност или професия.

В хода на съдебното производство се събраха доказателства, от които може да се направи извод за наличието и на втората предпоставка от сложния фактически състав на иска по чл. 128, т. 2 от КТ. Съдът, при извършена съвкупна преценка на представените писмени доказателства, както и заключението на вещото лице намира, че безспорно е установено, че ищцата е положил труд през процесния период. Нещо повече, работодателят е представил разплащателни ведомости за периода от м. ноември 2019г. до м. септември 2021г., в които ищцата фигурира за периода от м. януари 2021г. до м. септември 2021г., както и разходни касови ордери и извадка от касова книга. След като в посочените документи работодателят е начислил дължимо за съответния месец трудово възнаграждение, той е признал извънсъдебно, че работникът или служителят е престира работната си сила, поради което се дължи и заплащането на трудово възнаграждение. Касае се за извънсъдебно признание на неизгодни за страната факти, а извънсъдебното признание на факти е едно от най-сигурните доказателства в гражданския процес, което преценено в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства, води до изясняване на действителното фактическо и правно положение между страните – арг. чл. 175 ГПК и чл. 10 ГПК.

Добросъвестността при изпълнението на трудовите задължения се предполага до доказване на противното – чл.8, ал.2 КТ. При липсата на твърдения от ответната страна в обратния смисъл, а и с оглед гореизложеното за направено извънсъдебно признание на неизгодни за ответника факти, съдът приема, че за периода от месец ноември 2019г. до месец септември 2021г. включително, ищцата е изпълнявала възложените ѝ трудови

задължения съобразно договореното с работодателя, съответно последният ѝ дължи пълния размер на уговореното трудово възнаграждение за посочения период.

Страните нямат спор и относно размера на дължимото на работника трудово възнаграждение за процесния период. Същото се установява и от приетата и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, в която вещото лице е изчислило както размера на дължимото брутно трудово възнаграждение, така и този на дължимото нетно трудово възнаграждение за процесния период. Следва да се отбележи, че за месец януари 2021г. вещото лице е изчислило трудовото възнаграждение единствено въз основа на представената по делото неподписана от ищцата разплащателна ведомост.

С протоколно определение от 14.10.2022г. съдът е уважил доказателственото искане по реда на чл. 190 ГПК, като е задължил ответника в едноседмичен срок от съдебното заседание да представи цялото трудово досие на ищцата, ведно с всички заповеди за промяна на размера на работната заплата и ползваните отпуски. На страната е указано, че при неизпълнение на указанията, съдът може да приложи правилото на чл. 161 ГПК, като приеме за доказани фактите, относно които страната е създавала пречки за събиране на допуснати доказателства. В указания срок ответната страна не е представила трудовото досие на ищцата.

В съдебно заседание при изслушване на вещото лице същото е уточнило, че посоченият размер на трудово възнаграждение за месец януари 2021г. е изчислен единствено въз основа на представените ведомости, тъй като не са му предоставени други документи. Посочва, че е възможно месец януари 2021г. да е напълно отработен или да е ползван платен годишен отпуск, но тъй като не е разполагал с трудовото досие на ищцата е използвал единствено данните от разплащателната ведомост за този месец.

Съдът намира, че в случая с оглед процесуалното поведение на ответника, са налице основанията за приложение на правилото на чл. 161 ГПК, като съдът следва да приеме, че ищцата е работила през целия месец януари 2021г., доколкото ответникът с непредставянето на трудовото досие на ищцата създава пречки за установяване на това обстоятелство. Ето защо съобразно разясненията на вещото лице следва да се приеме, че дължимото брутно трудово възнаграждение на ищцата за месец януари 2021г. е 325,00 лева съответно нетното е в размер на 252,19 лева.

Съдът, при преценка на заключението на съдебно-счетоводната експертиза, съобразно правилото на чл. 202 ГПК намира, че следва да го кредитира с направените уточнения, тъй като е извършено обективно, компетентно и добросъвестно. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените задачи, като по делото не се установява, че същото е заинтересовано от изхода на правния спор или е недобросъвестно.

С оглед на горното съдът намира, че са налице всички материални предпоставки, включени във фактическите състави на предявените искове. Ответникът е възразил, че вземанията за трудово възнаграждение са погасени чрез изпълнение. Следователно правният спор между страните се концентрира върху обстоятелството, дали претендираните трудови възнаграждения са надлежно заплатени.

По делото не са събрани доказателства, от които да се установи, че работодателят е заплатил претендираните суми, поради което и с оглед неблагоприятните последици на доказателствената тежест, съдът е длъжен да приеме недоказаните факти за неосъществили се в обективната действителност – арг. чл. 154, ал. 1 ГПК.

В хода на съдебното дирене са приети като писмени доказателства разплащателни ведомости за периода от м. ноември 2019г. до м. септември 2021г., в които ищцата фигурира за периода от м. януари 2021г. до м. септември 2021г. Нито една от ведомостите не е подписана от ищцата. Съгласно чл. 270, ал. 3 от КТ изпълнението на произтичащото от писмен трудов договор парично задължение за изплащане на дължимото трудово възнаграждение се удостоверява с подписа на работника или посочено от него лице във ведомостта, в разписка, както и в документ за банков превод по влог на работника. В случая

се установява безспорно, че за периода от м. януари 2021г. до м. септември 2021г. във ведомостите за заплати липсва подпис на ищцата, с който да се удостовери изплащането на дължимото трудово възнаграждение.

По делото са представени и разходни касови ордери за заплащането на трудово възнаграждение на ищцата. Подобно на представените разплащателни ведомости разходните касови ордери не са подписани от ищцата, поради което с тях също не може да бъде установено извършване на плащане.

Не на последно място за установяване правопогасителното възражение на ответника за изпълнение на задълженията за заплащане на трудово възнаграждение е представена извадка от касова книга, в която са записвани разходите за заплати на персонал на дружеството ответник. Записванията в касовата книга не са извършени от ищцата, за да се приеме, че същите като частни документи имат доказателствена стойност, доколкото удостоверяват неизгоден факт за издалата го страна.

При така събраната доказателствена съвкупност и при преценка на доказателствената стойност на приетите писмени доказателства съдът намира, че възражението на ответника, че е изплатил дължимото на ищцата трудово възнаграждение остана недоказано.

Съдът намира за неоснователно и направеното възражение от ответника, че следва да бъде присъден нетния размер на трудовото възнаграждение.

Сумите са дължими от ответника в брутен размер /каквато е и претенцията/, защото това е дължимият размер на вземането по трудовия договор, което обстоятелство не се променя от факта, че върху трудовите възнаграждения се дължат задължителни осигурителни вноски и данъци, които работодателят е длъжен да удържи и преведе на държавата.

С решение № 166 от 25.02.2010 г. по гр.д. № 220/2009 г. на ВКС, I г.о. и с решение №154 от 24.06.2015г., постановено по гр. д. № 6134 по описа за 2014г. на ВКС, III г.о. е прието, че може да се присъди брутното трудово възнаграждение или остатъкът от чистата сума за получаване, след приспадане на дължимия данък и обществени осигуровки, като в решението следва да е ясно дали се присъжда брутното трудово възнаграждение или се присъжда остатъкът след приспадане от брутното трудово възнаграждение на дължимия данък върху общия доход и осигурителни вноски.

Това е така, защото се касае до публични задължения на самия работник или служител към държавата, а действията на работодателя имат технически характер - работодателят извършва касовата дейност по начисляване и превеждане на дължимите от работника суми към държавата. Вземането на ищеца спрямо ответника за трудово възнаграждение включва и тази част от възнаграждението, което ищецът би дължал на трето лице /държавата или друг кредитор при евентуален запор/ и начисляването им като удържки от работодателя не води до погасяване на задължението на работодателя към работника по отношение на уговорения брутен размер на трудовото възнаграждение. Техническото задължение на работодателя за превеждане на сумите за данъци и осигуровки възниква в момента на реалното изплащане на трудовото възнаграждение, който момент ще настъпи при бъдещото доброволно или принудително изпълнение, като в последния случай сумата ще бъде удържана в рамките на изпълнителното производство.

По тези съображения съдът приема за неоснователно възражението на ответника в тази насока. По делото не са и представени доказателства за заплащането на дължимия данък върху общия доход и осигурителни вноски, за да се присъди остатък. Искът следва да бъде уважен изцяло, като в диспозитива на решението следва да се посочи, че се присъжда брутният размер на дължимото трудово възнаграждение.

С оглед изложените мотиви следва да се уважи претенцията по чл. 128, т. 2 от КТ за заплащане на сума в общ размер на 7005,00 лева, представляваща сбор от главница в размер на 140,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец ноември 2019г., главница в размер на 280,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово

възнаграждение за месец декември 2019г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец януари 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец февруари 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец март 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец април 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец май 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец юни 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец юли 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец август 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец септември 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец октомври 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец ноември 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец декември 2020г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец януари 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец февруари 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец март 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец април 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец май 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец юни 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец юли 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец август 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец септември 2021г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на подаване на исковата молба – 10.08.2022г. до окончателното изплащане.

Следва да се отбележи, че в исковата молба е допусната техническа неточност при сбируването на дължимите главници, но доколкото формулираният петитум препраща към подробно описаните в обстоятелствената част на исковата молба вземания съдът не е отчел същото за порок на исковата молба. Същевременно допуснатата аритметична неточност е отстранена с доклада на съда, в който подробно са описани претенциите на ищеца и против който страните не са имали възражения.

Настоящият съдебен състав намира, че са налице предпоставките на императивната норма чл. 242, ал. 1 ГПК, поради което следва да бъде допуснато предварителното изпълнение на настоящото съдебно решение по отношение на вземанията за трудово възнаграждение – така Определение № 312 от 9.06.2011 г. на ВКС по ч. гр. д. № 319/2011 г., III г. о., ГК; Определение № 378 от 18.05.2012 г. на ВКС по ч. гр. д. № 318/2012 г., IV г. о., ГК; Определение № 427 от 19.12.2014 г. на ВКС по ч. гр. д. № 6076/2014 г., II г. о., ГК.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

За уважаването на иска ищцата следва да установи наличие на главен дълг и изпадането на ответника в забава – в случая падежа на всяко месечно задължение. В тежест на ответника е да докаже погасяване на дълга на падежа.

Предвид установяването на наличието на главен дълг – брутни трудови възнаграждения за периода от месец ноември 2019г. до месец септември 2021г. работодателят дължи и обезщетение за забава за периода от настъпване на изискуемостта на вземането за трудово възнаграждение за всеки от месеците, включени в исковия период, до

датата на предявяване на исковата молба на основание чл. 86 от ЗЗД.

В трудовия договор страните са уговорили възнаграждението да се плаща веднъж месечно до 25-то число на месеца, следващ месеца, за който е дължимо. След този момент изпада в забава без покана. Следователно последният ден, в който работодателят е можел да заплати трудовото възнаграждение без негативните последици от неизпълнение на задължението му, е бил на 25-то число на месеца, следващ месеца, за който се дължи възнаграждението. Съобразно разпоредбите на чл. 72, ал. 1 и ал. 2 от ЗЗД когато последният ден от срока е неприсъствен, срокът свършва в първия следващ присъствен работен ден. От следващия ден ответникът е бил в забава. Следователно ответникът е изпаднал в забава, както следва:

за м. ноември 2019г. – считано от 28.12.2019г., тъй като 25.12.2019г. е бил почивен ден, срокът е изтекъл в първия присъствен работен ден - 27.12.2019г.

за м. декември 2019г. – считано от 28.01.2020г., тъй като 25.01.2020г. е бил почивен ден, срокът е изтекъл в първия присъствен работен ден - 27.01.2020г.

за м. януари 2020г. – считано от 26.02.2020г.

за м. февруари 2020г. - считано от 26.03.2020г.

за м. март 2020г. - считано от 28.04.2020г., тъй като 25.04.2020г. е бил почивен ден, срокът е изтекъл в първия присъствен работен ден - 27.04.2020г.

за м. април 2020г. - считано от 27.05.2020г., тъй като 25.05.2020г. е бил почивен ден, срокът е изтекъл в първия присъствен работен ден - 26.05.2020г.

за м. май 2020г. - считано от 26.06.2020г.

за м. юни 2020г. - считано от 28.07.2020г., тъй като 25.05.2020г. е бил почивен ден, срокът е изтекъл в първия присъствен работен ден - 27.07.2020г.

за м. юли 2020г. – считано от 26.08.2020г.

за м. август 2020г. - считано от 26.09.2020г.

за м. септември 2020г. - считано от 27.10.2020г., тъй като 25.10.2020г. е бил почивен ден, срокът е изтекъл в първия присъствен работен ден - 26.10.2020г.

за м. октомври 2020г. - считано от 26.11.2020г.

за м. ноември 2020г. - считано от 30.12.2020г., тъй като 25.12.2020г. е бил почивен ден, срокът е изтекъл в първия присъствен работен ден - 29.12.2020г.

за м. декември 2020г. – считано от 26.01.2021г.

за м. януари 2021г. - считано от 26.02.2021г.

за м. февруари 2021г. - считано от 26.03.2021г.

за м. март 2021г. - считано от 27.04.2021г., тъй като 25.04.2021г. е бил почивен ден, срокът е изтекъл в първия присъствен работен ден - 26.04.2021г.

за м. април 2021г. - считано от 26.05.2021г.

за м. май 2021г. - считано от 26.06.2021г.

за м. юни 2021г. - считано от 27.07.2021г., тъй като 25.07.2021г. е бил почивен ден, срокът е изтекъл в първия присъствен работен ден - 26.07.2021г.

за м. юли 2021г. - считано от 26.08.2021г.

за м. август 2021г. - считано от 28.09.2021г., тъй като 25.09.2021г. е бил почивен ден, срокът е изтекъл в първия присъствен работен ден - 27.09.2021г.

за м. септември 2021г. - считано от 26.10.2021г.

Размерът на обезщетението за забава, определено от съда по реда на чл. 162 от ГПК, възлиза както следва:

мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. ноември 2019г. в размер на 37,20 лева за периода от 28.12.2019г. – 09.08.2022г.,

мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. декември 2019г. в размер на 71,95 лева за периода от 28.01.2020г. – 09.08.2022г.,

мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. януари 2020г. в размер на

75,91 лева за периода от 26.02.2020г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. февруари 2020г. в размер на
73,45 лева за периода от 26.03.2020г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. март 2020г. в размер на 70, 65
лева за периода от 28.04.2020г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. април 2020г. в размер на
68,20 лева за периода от 27.05.2020г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. май 2020г. в размер на 65,6 6
лева за периода от 26.06.2020г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. юни 2020г. в размер на 62,94
лева за периода от 28.07.2020г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. юли 2020г. в размер на 60,49
лева за периода от 26.08.2020г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. август 2020г. в размер на
57,86 лева за периода от 26.09.2020г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. септември 2020г. в размер на
55,23 лева за периода от 27.10.2020г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. октомври 2020г. в размер на
52,69 лева за периода от 26.11.2020г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. ноември 2020г. в размер на
49,81 лева за периода от 30.12.2020г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. декември 2020г. в размер на
47,53 лева за периода от 26.01.2021г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. януари 2021г. в размер на
47,85 лева за периода от 26.02.2021г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. февруари 2021г. в размер на
45,32 лева за периода от 26.03.2021г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. март 2021г. в размер на 42, 43
лева за периода от 27.04.2021г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. април 2021г. в размер на
39,81 лева за периода от 26.05.2021г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. май 2021г. в размер на 37,01
лева за периода от 26.06.2021г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. юни 2021г. в размер на 34, 21
лева за периода от 27.07.2021г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. юли 2021г. в размер на 31,51
лева за периода от 26.08.2021г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. август 2021г. в размер на
28,53 лева за периода от 28.09.2021г. – 09.08.2022г.,
мораторна лихва върху трудовото възнаграждение за м. септември 2021г. в размер на
26,00 лева за периода от 26.10.2021г. – 09.08.2022г.

Следователно размерът на обезщетението за забава е в общ размер на 1182,24 лева, до
която сума следва бъде уважена претенцията за обезщетение за забава, а за разликата до
пълния предявен размер от 1183,69 лева и за периода от 25-то число на месеца, следващ
месеца, за който е дължимо до падежа на всяко месечно вземане и за 10.08.2022г. следва да
бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход на правния спор и двете страни имат право на разноси съразмерно
на уважената съответно отхвърлената част. Съобразно т. 1 от тълкувателно решение № 6 от
06.11.2013г., постановено по тълк. д. № 6 по описа за 2012г. на ВКС, ОСГТК двете страни са

представили доказателства, че направените разноски са реално осъществени. На ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 0,23 лева, а на ищцата в размер на 799,86 лева.

На основание чл. 78, ал. 6 вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК ответникът следва да заплати по сметка на Районен съд – Харманли сумата в размер на 430,20 лева, представляваща сбор от дължимата държавна такса за двата оценяеми иска съразмерно на уважената част (330,20 лева) и депозит за вещо лице (100 лева).

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Божидар 2018“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. Гълъбово, ул. **** да заплати на В. С. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Харманли, ж.к. **** сума в общ размер на **7005,00 лева**, представляваща сбор от главница в размер на 140,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец ноември 2019г., главница в размер на 280,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец декември 2019г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец януари 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец февруари 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец март 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец април 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец май 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец юни 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец юли 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец август 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец септември 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец октомври 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец ноември 2020г., главница в размер на 305,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец декември 2020г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец януари 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец февруари 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец март 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец април 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец май 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец юни 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец юли 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец август 2021г., главница в размер на 325,00 лева, представляваща дължимо брутно трудово възнаграждение за месец септември 2021г., **ведно със законната лихва** върху главниците от датата на подаване на исковата молба – 10.08.2022г. /вкл./ до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА „Божидар 2018“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. Гълъбово, ул. **** да заплати на В. С. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Харманли, ж.к. **** сума в размер на **1182,24 лева**, представляваща обезщетение за забава върху вземанията за трудово възнаграждение за периода от деня, следващ падежа на всяко месечно вземане до 09.08.2022г., като **ОТХВЪРЛЯ** за разликата до пълния предявен размер от

1183,69 лева и за периода от 25-то число на месеца, следващ месеца, за който е дължимо до падежа на всяко месечно вземане и за 10.08.2022г.

ДОПУСКА предварително изпълнение на съдебното решение, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК, в частта по отношение присъдената в полза на ищцата сума за трудово възнаграждение на основание чл. 128, т. 2 от КТ.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „Божидар 2018“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. Гълъбово, ул. **** да заплати на В. С. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Харманли, ж.к. **** сума в размер на 799,86 лева, представляваща направените разноси по делото.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК В. С. Ч., ЕГН *****, с адрес гр. Харманли, ж.к. **** да заплати на „Божидар 2018“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. Гълъбово, ул. **** сума в размер на 0,23 лева, представляваща направените разноси по делото.

ОСЪЖДА „Божидар 2018“ ООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. Гълъбово, ул. **** на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Районен съд – Харманли сума в общ размер на 430,20 лева, представляваща сбор от дължимата държавна такса и възнаграждение за вещо лице.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Хасково в двуседмичен срок от датата на обявяването му – 24.01.2023г., а в частта с която е допусната предварително изпълнение на решението, имаща характер на разпореждане, в едноседмичен срок от съобщените пред Окръжен съд - Хасково с частна жалба.

Съдия при Районен съд – Харманли: _____